

Sygnatura akt IX C 69/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 22-04-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Jolanta Malik

Protokolant:Mirosław Jabłoński

po rozpoznaniu w dniu 8-04-2014 r. we W.

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko (...) (L.) S.A. z siedzibą w Luxembourg

o ustalenie

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania,

III. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia na rzecz adw. K. M. kwotę 1.476 zł (w tym 276 zł podatku VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Sygnatura akt IX C 69/13

UZASADNIENIE

Powód A. P. wniósł o **ustalenie niemożności dochodzenia** przez (...) (Luxemburg) S.A. w Luksemburgu w stosunku do niego roszczeń wynikających z:

1. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) zawartej dnia 27 czerwca 2003 roku w O. pomiędzy powodem a (...) sp. z o.o. w W.,
2. umowy pożyczki nr (...) zawartej dnia 2 maja 2005 roku pomiędzy powodem a Bankiem (...) S.A. w K.,
3. umowy pożyczki nr (...) zawartej dnia 30 września 2005 roku w O. pomiędzy powodem a Bankiem (...) S.A. w K.,
4. umowy pożyczki nr (...) zawartej dnia 3 października 2005 roku w O. pomiędzy powodem a Bankiem (...) S.A. w K..

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wierzytelności wynikające ze wskazanych umów nabyte zostały przez stronę pozwaną. Swoje powództwo opiera zaś na art.189 kpc . W przedmiotowej sprawie istnieje interes prawny, gdyż rozstrzygnięcie będzie dotyczyło prawa bądź stosunku prawnego wiążącego się z sytuacją powoda wpływającego na jego położenie, prawa i obowiązki. Powód ma interes prawny w ustaleniu niemożności dochodzenia roszczeń przez stronę pozwaną, gdyż od dochodzonego dotychczas na drodze pozasądowej , świadczenia naliczane są odsetki , które w przyszłości mogą znacznie przewyższać należność główną (a właściwie już przewyższają). Dodatkowo powód stwierdził, iż roszczenia wynikające z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych uległy przedawnieniu, z uwagi na upływ 3 –letniego terminu wskazanego w art. 118 kc dla roszczeń wynikających z działalności gospodarczej. Ten sam pogląd powód przedstawił co do umów zawartych z Bankiem (...). Żądanie pozwu ma na celu wyprzedzenie działań wierzyciela , które mogą być przez niego podjęte , choć nie muszą, pozostawiając dłużnika w stanie niepewności co do swojej sytuacji prawnej , która w każdej chwili może ulec zmianie . Dłużnik bowiem nie świadom, że toczy się

przeciwko niemu postępowanie o zapłatę świadczeń, które uległo przedawnieniu, nie będzie mógł skutecznie uchylić się od zaspokojenia roszczenia.

Powód jest osobą niepełnosprawną, posiadającą upośledzenie wzroku w stopniu uniemożliwiającym czytanie. Podpis pod umowami powód złożył osobiście, umowy jednak nie zostały mu odczytane. Powód nie miał więc możliwości zapoznania się z nimi, a zatem nie miał świadomości co podpisuje.

Dalej powód powołał się na art. 80 kc oraz na fakt, iż został wprowadzony w błąd przez pracowników banku, bo nie mógł się zapoznać dokładnie z umowami. Jego zdaniem nie doszło do zawarcia umów pożyczek z Bankiem (...) w zakresie poddania się egzekucji. Powód posiadał wiedzę jedynie co do podstawowych danych dotyczących pożyczek (co do przedmiotu umowy, wysokości rat i terminu płatności)

W piśmie z dnia 20.01.2014 powód rozwinął swoje stanowisko co do interesu prawnego. Wskazując, iż w jego ocenie istnieje stan niepewności istnienia stosunku prawnego, a wynik postępowania doprowadzi do usunięcia niejasności i wątpliwości w tym zakresie. Zgłoszenie żądania pozwu ma na celu ochronę interesów materialnych powoda, albowiem od świadczeń głównych naliczane są odsetki, a powód dochodzi okoliczności zaistnienia przedawnienia. Ustalenia dotyczące tej instytucji mają charakter ustaleń co do prawa, z których powód wywodzi określone konsekwencje prawne. Powód wyjaśnił także, że nie toczy się przeciwko niemu żadne postępowanie sądowe, egzekucyjne czy karne ze strony pozwanej. Strona pozwana nie podjęła względem niego żadnych czynności zmierzających do wyegzekwowania od powoda jakichkolwiek kwot z wymienionych w petitum pozwu umów.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych. Przyznała, iż aktualnie jest właścicielem wierzytelności pieniężnych wobec powoda wskazanych w pkt. I do IV pozwu. Wierzytelności wskazane w pkt. II do IV pozwu nabyła w drodze umowy cesji od (...) Sp. z o.o., natomiast wierzytelność wymienioną w pkt. I od (...) Centertel Sp. z o.l.

Strona pozwana podniosła, iż wskazane przez powoda zadłużenie kredytowe powstało w wyniku świadomej przestępczej działalności powoda polegającej na wyludzaniu kredytów za co został on skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie VII Wydziału Karnego z dnia 9 września 2008 roku. Czynów tych dopuścił się w zakresie umów wskazanych w pkt. II do IV pozwu.

Nadto jeżeli chodzi o wierzytelności wskazane w pkt. III i IV pozwu objęte one były wyrokami sądów cywilnych, w których zasądzono od powoda kwoty odpowiadające jego zadłużeniu. Jeżeli chodzi o wierzytelność wymienioną w pkt. I pozwu to strona pozwana dochodziła jej an drodze sądowej, jednak na skutek podniesienia przez powoda zarzutu przedawnienia, cofnęła pozew.

Przestępczy proceder jaki powód prowadził wobec banków wykorzystując swój stan zdrowia nie może stanowić, że powód ma interes prawny w ustaleniu, że strona pozwana nie może dochodzić od niego zobowiązań pieniężnych zaciągniętych na drodze przestępstwa. Spełnienie żądania powoda stałoby w rażącej sprzeczności z treścią art. 5 k.c. i nie powinno korzystać z ochrony prawnej.

W piśmie przygotowawczym z dnia 12.03.2014 powód zmienił powództwo w pkt. IV pozwu domagając się **ustalenia niemożności dochodzenia odsetek przyszłych** zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 28 kwietnia 2009 roku sygn. akt IX Cupr 56/07 od roszczenia głównego przez stronę pozwaną w stosunku do powoda wynikającego z umowy pożyczki nr (...) zawartej dnia 3 października 2005 roku w O. pomiędzy powodem a Bankiem (...) S.A. w K..

W piśmie tym powód powołał się na art. 125 kc argumentując, iż odsetki przyszłe stwierdzone prawomocnym wyrokiem w świetle tego przepisu przedawniają się z upływem 3 lat.

Na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2014 roku pełnomocnik powoda sprecyzował, iż powód domaga się ustalenia niemożności dochodzenia roszczeń wyłącznie z uwagi na ich przedawnienie, wycofuje się ze stanowiska wskazanego w pozwie, iż uważa umowy za nie zawarte. W tym zakresie w związku z tym zmienia podstawę faktyczną żądania.

Po takim sprecyzowaniu podstawy faktycznej strona pozwana daje wnosić o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny :

W dniu **27 czerwca 2003 roku** powód A. P. zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...).

Zapłata za korzystanie przez powoda z usług telekomunikacyjnych następowała na podstawie wystawianych przez (...) sp. z o.o. faktur VAT. Należności nie były przez powoda terminowo uiszczane i na dzień 6 lutego 2005 roku zadłużenie powoda wynosiło 750 zł.

Wierzytelności względem powoda zostały przez (...) sp. z o.o. przelane na rzecz strony pozwanej (...) (Luxemburg) S.A. w Luksemburgu w dniu 12 czerwca 2006 roku. O cesji wierzytelności powód powiadomiony został pismem z dnia 13 czerwca 2006 roku.

Dowód :

- ***umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z 27.06.2003 r., k. 10,***
- ***faktura VAT duplikat nr (...), k. 12,***
- ***faktura VAT duplikat nr (...), k. 13,***
- ***nota obciążeniowa nr (...), k. 14,***
- ***zawiadomienie o cesji wierzytelności z 13.06.2006 r., k. 15***

Strona pozwana wystąpiła z powództwem przeciwko pozwanemu domagając się zasądzenia na swoją rzecz należności z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). W toku postępowania A. P. podniósł zarzut przedawnienia, zaś (...) (Luxemburg) S.A. cofnęła pozew, co skutkowało umorzeniem postępowania.

okoliczności bezsporne

W dniu **2 maja 2005 roku** powód zawarł z Bankiem (...) S.A. w K. umowę pożyczki nr (...) opiewającą na kwotę 500 zł.

Pożyczka spłacona została przez powoda jedynie w części. Do zapłaty pozostała wierzytelność w kwocie 357,10 zł, którą na mocy umowy cesji z dnia 25 kwietnia 2006 roku nabyła (...) sp. z o.o. we W..

(...) sp. z o.o. pismem z dnia 8 czerwca 2006 roku wezwała powoda do zapłaty kwoty 357,10 zł w terminie do dnia 15 czerwca 2006 roku.

Pismem z dnia 13 lipca 2009 roku (...) sp. z o.o. wezwała powoda do zapłaty do dnia 25 lipca 2009 roku kwoty 740,42 zł, na którą składały się: kapitał w kwocie 262,80 zł, odsetki w kwocie 442,62 zł oraz pozostałe koszty w kwocie 35 zł.

Wierzytelność z tytułu umowy pożyczki z dnia 2 maja 2005 roku przelana została przez (...) sp. z o.o. na rzecz strony pozwanej. Pismem z dnia 8 sierpnia 2012 roku pełnomocnik strony pozwanej poinformował powoda, iż wysokość jego zadłużenia na dzień sporządzenia pisma wynosiła 1 160,26 zł i składała się na nią kwota 262,80 zł z tytułu należności głównej, kwota 862,46 zł z tytułu odsetek oraz kwota 35 zł z tytułu pozostałych opłat.

Dowód :

- **umowa pożyczki nr (...) z 2.05.2005 r., k. 16 – 18,**
- **wezwanie do zapłaty z 8.06.2006 r., k. 20,**
- **wezwanie do zapłaty z 13.07.2009 r., k. 21,**
- **pismo pełnomocnika strony pozwanej z 8.08.2012 r., k. 22**

W dniu **30 września 2005 roku** powód zawarł z Bankiem (...) S.A. w K. umowę pożyczki nr (...) opiewającą na kwotę 570 zł.

Pożyczka spłacona została przez powoda jedynie w części. Wierzytelność względem powoda nabyła (...) sp. z o.o. we W., która wystąpiła do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z powództwem o zapłatę. Wyrokiem z **dnia 27 maja 2008 roku** wydanym w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt XI C-upr 54/07 zasądzone od A. P. na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 756,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczoną od dnia 26 kwietnia 2006 roku do dnia 27 maja 2008 roku. Zasądzoną kwotę rozłożono na 15 rat płatnych do 20 dnia każdego miesiąca począwszy od czerwca 2008 roku. Na rzecz (...) sp. z o.o. zasądzone koszty procesu w kwocie 30 zł.

W dniu 6 sierpnia 2009 roku (...) sp. z o.o. zbyła wierzytelność na rzecz strony pozwanej, która pismem z dnia 18 marca 2011 roku poinformowała powoda o zakupie wierzytelności. Kolejnym pismem z dnia 18 marca 2011 roku strona pozwana poinformowała powoda o wysokości jego zadłużenia wyliczonego na dzień sporządzenia pisma. Zadłużenie wynosiło 2 352,49 zł i składała się na nie kwota 756,62 z tytułu kapitału, kwota 1 358,87 zł z tytułu odsetek oraz kwota 237 zł z tytułu pozostałych kosztów. Jednocześnie zaproponowano powodowi możliwość spłaty kwoty 1 180,35 zł do dnia 28 marca 2011 roku, co skutkowało brakiem konieczności uiszczenia pozostałej kwoty zadłużenia.

Dowód :

- **umowa pożyczki nr (...) z 30.09.2005 r., k. 23 – 25,**
- **wyrok SR dla Wrocławia – Fabrycznej z 27.05.2008 r. wydany w sprawie XI C-upr 54/07, k. 202,**
- **zawiadomienie z 18.03.2011 r., k. 28,**
- **pismo strony pozwanej z 18.03.2011 r., k. 29**

W dniu **3 października 2005 roku** powód zawarł z Bankiem (...) S.A. w K. umowę pożyczki nr (...) opiewającą na kwotę 1 500 zł.

Pożyczka spłacona została przez powoda jedynie w części. Wierzytelność względem powoda nabyła (...) sp. z o.o. we W., która wystąpiła do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z powództwem o zapłatę. Wyrokiem z dnia **28 kwietnia 2009 roku** wydanym w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt XI C-upr 56/07 zasądzone od A. P. na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 1 983,29 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności odsetek ustawowych liczoną od kwoty 1 428,02 zł od dnia 20 listopada 2006 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami liczoną od kwoty 520,27 zł od dnia 20 listopada 2006 roku do dnia zapłaty. Na rzecz (...) sp. z o.o. zasądzone koszty procesu w kwocie 645 zł.

W dniu 6 sierpnia 2009 roku (...) sp. z o.o. zbyła wierzytelność na rzecz strony pozwanej, która pismem z dnia 18 marca 2011 roku poinformowała powoda o zakupie wierzytelności. Kolejnym pismem z dnia 18 marca 2011 roku strona pozwana poinformowała powoda o wysokości jego zadłużenia wyliczonego na dzień sporządzenia pisma. Zadłużenie wynosiło 6 349,26 zł i składała się na nie kwota 1 983,29 z tytułu kapitału, kwota 3 720,97 zł z tytułu odsetek oraz

kwota 645 zł z tytułu pozostałych kosztów. Jednocześnie zaproponowano powodowi możliwość spłaty kwoty 3 185,76 zł do dnia 28 marca 2011 roku, co skutkowało brakiem konieczności uiszczenia pozostałej kwoty zadłużenia.

Dowód :

- ***umowa pożyczki nr (...) z 3.10.2005 r., k. 30 – 32,***
- ***wyrok SR dla Wrocławia – Fabrycznej z 28.04.2009 r. wydany w sprawie XI C-upr 56/07, k. 196,***
- ***zawiadomienie z 18.03.2011 r., k. 33,***
- ***pismo strony pozwanej z 18.03.2011 r., k. 34***

Aktem oskarżenia z dnia 29 maja 2008 roku Prokuratura Rejonowa O. – P. w sprawie 1 Ds. 2349/07 oskarżyła A. P. m. in. o to, że: w dniu 2 maja 2005 roku w O. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. z siedzibą w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 262,80 zł w ten sposób, że wprowadzając upoważnionego pracownika punktu kredytowego w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania finansowego, zawarł umowę „Pożyczki od ręki” o numerze (...), opiewającą na kwotę 500 zł po czym nie wywiązał się z warunków podpisanej umowy powodując powstanie szkody w wysokości 262,80 zł, czym działał na szkodę Banku (...) S.A. jako następcy prawnego Oddziału w (...) Banku (...) S.A. tj. czyn z art. 286 § 1 k.k.; w dniu 30 września 2005 roku w O. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. z siedzibą w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 526,01 zł w ten sposób, że wprowadzając upoważnionego pracownika punktu kredytowego w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania finansowego, zawarł umowę „Pożyczki od ręki” o numerze (...), opiewającą na kwotę 570 zł po czym nie wywiązał się z warunków podpisanej umowy powodując powstanie szkody w wysokości 526,01 zł, czym działał na szkodę Banku (...) S.A. jako następcy prawnego Oddziału w (...) Banku (...) S.A. tj. czyn z art. 286 § 1 k.k.; w dniu 3 października 2005 roku w O. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. z siedzibą w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 1 428,02 zł w ten sposób, że wprowadzając upoważnionego pracownika punktu kredytowego w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania finansowego, zawarł umowę „Pożyczki od ręki” o numerze (...), opiewającą na kwotę 1 500 zł po czym nie wywiązał się z warunków podpisanej umowy powodując powstanie szkody w wysokości 1 428,02 zł, czym działał na szkodę Banku (...) S.A. jako następcy prawnego Oddziału w (...) Banku (...) S.A. tj. czyn z art. 286 § 1 k.k. Łącznie powód oskarżony został o popełnienie 10 tego typu czynów.

Wyrokiem z dnia 9 września 2008 roku wydanym w sprawie VII K 734/08 Sąd Rejonowy w Olsztynie uznał A. P. za winnego dokonania zarzucanych mu czynów.

Dowód :

- ***akt oskarżenia przeciwko powodowi z 29.05.2008 r., k. 207 – 215,***
- ***wyrok SR w Olsztynie z 9.09.2008 r. wydany w sprawie VII K 734/08, k. 197 – 201***

Powód jest od urodzenia osobą niewidomą na oboje oczu i z tego tytułu orzeczono w stosunku do niego niepełnosprawność w stopniu znacznym.

Powód nie figuruje w kartotekach Krajowego Rejestru Karnego.

Dowód :

- ***zaświadczenie lekarskie z 19.08.2011 r., k. 35,***

- **orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 3.09.1999 r., k. 40,**
- **orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 14.05.2003 r., k. 39,**
- **orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 31.08.2011 r., k. 37,**
- **zaświadczenie z KRK z 20.12.2013 r., k. 193**

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako bezpodstawne nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powództwo zostało wytoczone przez powoda w niniejszej sprawie w oparciu o treść art. 189 k.p.c. Z przepisu tego wynika, iż powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Rozpoznając powództwo o ustalenie nieistnienia prawa bądź stosunku prawnego sąd w pierwszej kolejności powinien ustalić, czy żądanie pozwu oznacza w sposób prawidłowy przedmiot postępowania. Żądanie pozwu ustalenia stosunku prawnego (art. 189 k.p.c.) powinno dokładnie określać ten stosunek, zarówno pod względem przedmiotowym, jak i podmiotowym, o czym orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 września 1999 roku wydanym w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt I PKN 263/99.

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż sformułowanie żądania pozwu jako **ustalenia niemożności dochodzenia roszczenia przez stronę pozwaną** nie stanowi de facto żądania powództwa o ustalenie treści stosunku prawnego bądź prawa, a zatem nie mieści się w granicach określonych art. 189 k.p.c.

Oparcie bowiem powództwa na wyszczególnionym wyżej przepisie dotyczy wyłącznie istnienia bądź nieistnienia danego prawa lub stosunku prawnego, a więc celem takiego powództwa jest potwierdzenie przez sąd czy sporne prawo bądź stosunek prawny rzeczywiście istnieją, czyli czy w oparciu o istniejące przepisy ich byt prawny jest uzasadniony.

Ustalenie natomiast niemożności działania (**niemożność dochodzenia roszczenia przez stronę pozwaną**), jak chce tego w niniejszym przypadku powód, nie mogło stanowić podstawy wystąpienia z powództwem w oparciu o art. 189 k.p.c.

Z tak sformułowanego żądania pozwu nie wynika chęć ustalenia nieistnienia przysługującego stronie pozwanej prawa czy też stosunku prawnego, którego jest ona stroną, lecz właściwie jest to żądanie „zakazania” stronie powodowej dochodzenia roszczeń. Można się domyślać jedynie, iż chodzi o dochodzenie roszczeń na drodze sądowej lub egzekucyjnej, choć nie zostało to wskazane w treści żądania pozwu. Nie wiadomo zatem nawet gdzie strona pozwana nie mogłaby dochodzić swych roszczeń, może też na drodze pozasądowej.

Wskazana wyżej okoliczność są zadaniem Sądu wystarczającą przyczyną do oddalenia powództwa.

Wskazać również należy, iż wierzyciel ma prawo dochodzenia przedawnionego roszczenia na drodze sądowej, jak też ma prawo egzekwowania przedawnionego roszczenia przez Komornika, zaś dłużnikowi służą wówczas odpowiednie środki obrony jak zarzut przedawnienia, czy powództwo przeciwegzekucyjne. Nie można zabronić tego wierzycielowi w drodze powództwa o ustalenie niemożności dochodzenia roszczeń. Podkreślić bowiem trzeba, iż powód nie domagał się w pozwie ustalenia, że roszczenia te są przedawnione, a wyraźnie „niemożności dochodzenia roszczeń”. Przedawnienie podawał jedynie jako podstawę faktyczną powództwa.

Nie można ograniczyć ani wyłączyć prawa wierzyciela do dochodzenia roszczeń przedawnionych, albowiem dochodzenie tego typu roszczeń jest na gruncie obowiązujących przepisów prawa dopuszczalne. Możliwość dochodzenia roszczeń przedawnionych wprowadzona została przez ustawodawcę w toku nowelizacji kodeksu postępowania cywilnego z roku 1990. Wówczas bowiem zniesiony został nakaz orzekania o skutkach przedawnienia

ex officio na rzecz obowiązującego obecnie uwzględniania przedawnienia roszczenia wyłącznie na wniosek strony. Skoro zatem wierzycielowi przysługuje prawo dochodzenia przedawnionych wierzytelności, niedopuszczalnym jest na gruncie art. 189 k.p.c. pozbawianie wierzyciela tegoż uprawnienia.

Na marginesie już tylko można wskazać, iż w całości przedawniły się roszczenia powoda wymienione w pkt. I i II pozwu na podst. art. 118 kpc. Powództwo o to roszczenie toczyło się już między stronami i zostało cofnięte na skutek zarzutu przedawnienia, powód i tak nie miałby roszczenia w ustaleniu niemożności dochodzenia tego roszczenia .

Odnośnie roszczeń wskazanych w pkt. III i IV – w świetle art. 125 kc nie minął jeszcze 10-letni okres przedawnienia należności głównej i odsetek narosłych do dnia prawomocności wyroku, minął tylko 3 letni okres przedawnienia zasądzonych odsetek należnych w przyszłości wg art. 125 zd. 2 kc.

Dodać można także, iż nie było podstaw prawnych do uwzględnienia wniosku powoda o otwarcie zamkniętej rozprawy, zaś wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy (nie wiadomo zresztą czy prawomocny) załączony do pozwu z uzasadnieniem uwzględniający takie żądanie pozwu nie mógł być dowodem w sprawie (nie dotyczył faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy), a jedynie umocnieniem argumentacji prawnej powoda i Sąd potraktował go jako element twierdzeń powoda. Sąd jednak rozpatrujący niniejszą sprawę nie podzielił stanowiska Sądu w Warszawie wskazanego w tym wyroku.

Powództwo zostało oddalone, a zatem orzeczenie o kosztach oparto na treści art. 98 § 1 k.p.c., na mocy którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Koszty poniesione przez stronę pozwaną to: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1 200 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Łącznie 1 217 zł.

Ponieważ powód reprezentowany był przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, zaś honorarium adwokackie nie zostało przez powoda uiszczone, koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu powiększone o stawkę podatku od towarów i usług należało zasądzić od Skarbu Państwa (par. 19 i 20 w zw. z par. 6 pkt. 4 rozp. Min. Spraw. z dnia 28.09.2002 w sprawie opłat za czynności adwokackie) Pełnomocnik powoda co prawda wnosił o przyznaniem mu dwukrotności stawki minimalnej, jednak Sąd nie przychylił się do tego wniosku, mając po pierwsze na uwadze, iż nakład pracy pełnomocnika z urzędu był normalny, nie przewyższający nakładu pracy w podobnych sprawach tego typu, a stopień zawłości sprawy nie był duży. Dodatkowo zaś tylko można wskazać , że wynagrodzenie to nie może przewyższać 150% stawki minimalnej zgodnie z par. 19 pkt. 1 ww rozporządzenia.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.